

LATINOVITS ETELKA VERSEI

AZT A FIÚT VÁROM

Azt a fiút várom már tizenkét éve.

Fehér ruhában volt,
aranygombos, világoskék ingben.
Barna haján pajkos angyal
az éjféli csillag.
Tiszta vizű patakhöz járt inni,
zöld mázas korsóját színültig töltötte,
úgy vitt forrásvizet béna szomjazóknak.
Táskájában reggelente ő cipelte
a felkelő Napot.

Azt a fiút várom: hozna forrásvizet,
kelyhembe öntené,
s hajáról a csillag tenyerembe esne.

Szabadka, 2000 decembere

KIFULLADÁSIG

A végtelen kékségből indultál,
homlokodon tiszta fényű ametiszt ragyogott.
El elveszett szemed előtt a biztosnak tudott part,
de te mindenáron küzdeni akartál.
Még! Még! Újra és újra! Küzdeni! Kifulladásig.
Konokul hitted: a kékeszöld hullám
készségesen a hátára vesz majd,
és kitarásod smaragderdőt terem.

Most, hogy meztelenül járkálsz
az óarany fővenyen,
jutalmad, az alkony,
pirulva tárja ki vérnarancs kapuját,
hogyan világosan láthatod:
a vörös hegyeken túl
csak az a színtelen,
csak az a végtelen,
csak az a SEMMI,
csak az
vár
már
rád.

Szabadka, 2000 novemberre